

ΓΛΥΚΟ ΤΟΥ ΚΟΥΤΑΛΙΟΥ

Στὸν Κυριάκο Πλησῆ

ΝΑ ΙΔΩ ΠΟΙΟΣ ΕΙΜΑΙ ζύγωσα καὶ ποῦθε
τὸ χῶμα μου κρατᾶ. Μπῆχα καὶ στάθηκα
στὸ σπίτι τ' ἄλμυρό, σιμὰ σὲ λάκκο.

Μιὰ μαντιλοδεμένη μοῦ 'φερε νερό,
μοῦ πρόσφερε γλυκό· εὐχαριστῶ την.

'Εκοψε καὶ καρπούς ἀπὸ τὸν Κῆπο
τοῦ ποθητοῦ σπιτιοῦ μου, φρούτα λαμπερὰ
ὅ,τι λογῆς, διάχυτα μὲ χεῖλη
πραγματικὰ καὶ μέλη ἐμποτισμένα
στὴν καλοσύνη τῆς χαρᾶς ἀντιδωρήματα.

Τῆς εἶπα εὐχαριστῶ, ἀναθάρρησα καὶ ζήτησα
τὸ σπίτι μου νὰ ἰδῶ, ἂν ἐπιτρέπεται.

« Καὶ βέβαια ἐπιτρέπεται », μοῦ λέει·
« μπορεῖς νὰ 'ρθεῖς καὶ στὴν κρεβατοκάμαρα ».

Μπαίνω, θωρῶ τὴ μάνα μου στὸν τοῖχο
νὰ μὲ κοιτάει ἀπὸ 'να κάδρο. 'Αφήνω
τὴν ἐντροπὴ καὶ γύρεψα νὰ πάρω
τὴ μάνα μου ὁ δόλιος ἀπ' τὴν Τροία.

« Πάρτηνε », λέει αὐτὴ σὰν καλογέλαστη,
« τί νὰ τὴν κάνω τώρα πιά πὺ ξέρω ;
Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, τὴ νομίσαμε
ἦθοποιὸ μὲ κείνη τὴν κοτσίδα
καὶ τὰ λουλούδια γύρω της καὶ μὲ τὴ χάρη
πὺ τὴν ὀμπρέλα της κρατεῖ ».

Ἄξιζε βέβαια νὰ προσθέσει καὶ τὸ χέρι
πὺ γαντοφορεμένο, ραδινὸ
σὲ καναπέ ἀκουμποῦσε· ἀλλὰ τί περιμένεις ;

Σάμπως γνωρίζει πόσοι αἰῶνες κύλησαν
ἴσαμε πὺ νὰ φτάσουμε στὴ σύνταξη
γλυκοῦ τοῦ κουταλιοῦ ; μεγάλο θέμα.

Πάλι καλὰ πὺ μ' ἄφησε καὶ μπῆκα
στὸ σπίτι μου τὸ πατρικὸ ἢ γυναίκα.
Μὴ συνεχίσουμε ἄλλο καὶ ἀγριέψει.
Τὸ μόνο πὺ εὔχομαι : ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸ
νὰ ἔχω τὴν ἀδειά της νὰ ξανάβλεπα
τὴν ὄψη τὴ γλυκιὰ τοῦ ποθητοῦ μου.

Ὀκτώβρης 1996